

УДК 342.56:35+656.7

DOI <https://doi.org/10.32782/yuv.v2.2023.14>**С. Карпенко,**докторант кафедри публічного та приватного права
Університету митної справи та фінансів

ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ СУЧАСНОЇ СИСТЕМИ ВІТЧИЗНЯНИХ СУБ'ЄКТІВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В КОСМІЧНІЙ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Постановка проблеми. Достатньо висока ефективність виконання задач адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України залежить від достатньої кількості чинників, серед яких особливого значення набуває наявність в державі сучасної дієвої системи його суб'єктів, належного рівня підготовки і підвищення рівня кваліфікації відповідних спеціалістів, а також інформаційного забезпечення їх діяльності. Процес формування даної системи в нашій країні, на превеликий жаль, все ще є далеким від власного завершення. Проте, одночасно, мабуть слід погодитись з наявністю тієї обставини, що засади нормативно-правового забезпечення функціонування даної системи вже були закладені раніше, і саме це буде простір для поступового подальшого розвитку інших її необхідних елементів. У першу чергу, це стосується визначення своєрідності адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Окремі елементи адміністративно-правового статусу адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України

вже неодноразово були об'єктом вивчення учених в галузі адміністративного права, зокрема: В.Б. Авер'янова, О.В. Анпілогова, О.М. Бандурки, В.М. Бевзенка, Ю.П. Бітяка, І.Л. Бородіна, В.М. Гаращука, І.П. Голосніченка, Є.В. Додіна, С.В. Ківалова, Л.В. Ковалюк, Т.О. Коломоєць, В.К. Колпакова, В.Т. Комзюк, О.Р. Михайленко, Н.Р. Нижник, М.П. Орзиха, І.М. Пахомова, О.П. Рябченка, В.М. Селіванова, С.В. Таранушич, Ю.С. Шемшученка та ін. Проте окремі аспекти питання особливостей адміністративно-правового статусу все ще залишаються актуальними і сьогодні у зв'язку з невирішеністю багатьох теоретичних і практичних проблем у цій галузі. І, незважаючи на високу інтенсивність та широкий спектр наукових досліджень, зосереджених на різних аспектах даної проблеми, достатньо наукових проблем у цій галузі все ще залишаються дискусійними.

Формування цілей. Метою даної статті є аналіз особливостей адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України та надання відповідних рекомендацій стосовно напрямків його вдосконалення.

Виклад основного матеріалу. Активне застосування дослідниками

з метою характеристики аналогічних явищ таких категорій, як «правовий статус», «правове положення», «правове становище» насамперед пояснюється тим, що в сучасних словниках категорія «статус» визначається як через категорію «положення», так і через термін «становище» [1, с. 402]. Дефініція ж «правовий статус» переважно використовується в процесі характеристики таких відомих понять, як людина, громадянин, іноземець, апатрид, посадова особа, публічний службовець, які визнаються особами фізичними. Стосовно ж юридичних осіб (в тому числі, суб'єктів адміністративно-правового регулювання), то в більшості випадків застосовується термін «компетенція» [2, с. 31–32], що, на наш погляд, є не зовсім обґрунтованим, оскільки компетенція виступає тільки одним з елементів характеристики правового статусу юридичної особи.

Що ж стосується визначення дефініції «адміністративно-правовий статус», то на відміну від дослідників проблем теорії права, трохи інше тлумачення сутності адміністративно-правового статусу роблять вчені, що в більшості випадків визначають адміністративно-правовий статус (окремої фізичної особи, а також юридичних осіб публічного і приватного права) через розкриття його окремих складових. Дана обставина пов'язана, головним чином, з тим, що базовим індивідуальним суб'єктом адміністративного права виступають фізичні особи, а юридичні особи публічного права все ж таки є головними суб'єктами адміністративного права. І це виглядає закономірним явищем, оскільки термін «адміністративно-правовий статус» безпосередньо походить від категорії «правовий статус», яка на переконання О. Ф. Скакун, є однією з найважливіших політико-правових категорій, що тісно пов'язана із соціальною структурою суспільства, рівнем розвитку демократії та станом дотримання

законності в державі. І, виступаючи досить складним та багатоаспектним конституційно-правовим механізмом, правовий статус як юридична міра соціальної свободи суб'єкта права, визначає межі, в яких можуть відбуватися кількісні зміни його правового становища [3, с. 217].

Як правило, на сторінках наукової юридичної літературі адміністративно-правовий статус юридичної особи найчастіше характеризується всією сукупністю передбачених законодавством, підзаконними актами і установчими документами стосовно прав і обов'язків юридичної особи в галузі публічного управління, а також характером адміністративної відповідальності юридичної особи [4, с. 25]. Своєрідність будь-якого визначення адміністративно-правового статусу залежить у першу чергу від того, які саме складові обирає конкретний науковець для здійснення його характеристики. Саме з приводу елементного складу правового статусу в цілому та адміністративно-правового статусу, зокрема, порозуміння між дослідниками майже відсутні. Так, І.С. Гриценко елементами правового статусу державних органів перераховує правомочність і відповідальність [5, с. 174]. М.М. Бурбика вважає, що правовий статус потребує відповіді на наступні запитання: органом якого рівня є певний публічний орган (центральний, місцевий або ж міжтериторіальний); до якого виду органів належить конкретний публічний орган за змістом власної роботи (орган публічної влади, орган публічного управління, орган судової системи тощо); яким є офіційна назва такого публічного органу; хто його утворює та формує персональний склад; кому він підпорядкований, підконтрольний і підзвітний; хто може скасовувати, зупиняти, змінювати і опротестовувати прийняті ним акти; якою є компетенція такого органу; хто йому підпорядкований, підзвітний, підконтрольний, чий

правові акти він може скасовувати, призупиняти, змінювати, опротестовувати тощо; яку юридичну силу мають правові акти даного органу; якими є джерела фінансування; чи має орган усі права юридичної особи [6, с. 138]. У підручнику ж «Адміністративне право України» за редакцією В.В. Галуцька, адміністративно-правовий статус особи визначається через сукупність правових засобів, що характеризують роль і місце фізичної чи юридичної особи в сукупності адміністративно-правових відносин. Визначальними для проведення аналізу адміністративно-правового статусу особи в такому разі стають наступні юридичні інститути: публічні суб'єктивні права і юридичні обов'язки, правосуб'єктність особи, адміністративна відповідальність, а в окремих випадках - дисциплінарна відповідальність посадових осіб органів публічної адміністрації [7, с. 98].

Значно більш обґрунтованим, на наш погляд, і таким, який знайшов значно ширшу підтримку серед дослідників, виглядає підхід до тлумачення адміністративно-правового статусу юридичних осіб, обраний О.О. Кожушко, яка наголошує, що адміністративно-правовий статус органу публічної влади складається з трьох обов'язкових блоків: цільового (що визначає правові норми про мету, задачі і функції діяльності), організаційно-структурного (який становлять юридичні приписи, що регламентують порядок створення, реорганізації та ліквідації органу, його структуру, лінійну та функціональну підпорядкованість), а також компетенції (як сукупності владних повноважень і підвідомчості) [8, с. 58]. Подібну точку зору підтримують В.Б. Авер'янов, Ю.П. Битяк, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, О.В. Кузьменко та інші вчені.

Проведений аналіз висловлювань дослідників з приводу елементного складу адміністративно-правового

статусу дає підстави сформулювати тезу про їх суттєву неоднорідність, а наявна багатоманітність їх думок головним чином зводиться до визначення його складових елементів. Крім того, одна частина науковців характеризує адміністративно-правовий статус суб'єктів права через його елементний склад, інші ж – у комплексі, тобто не виокремлюючи окремі його елементи. Варто зазначити й те, що класичним елементним складом адміністративно-правового статусу є права, обов'язки і відповідальність, з чим погоджується абсолютна більшість дослідників. Проте, на наше переконання, даний елементний склад більше підходить для фізичних осіб як суб'єктів адміністративного права. Що ж стосується юридичних осіб в цілому і суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, зокрема, то вважаємо за доцільне до елементів їх адміністративно-правового статусу віднести мету, задачі, функції, повноваження і адміністративну відповідальність.

З метою правильного тлумачення змісту адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України особливо принципового значення, на наш погляд, набуває встановлення співвідношення поняття «система суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі» з дефініцією «державна система правової охорони державно-приватного партнерства в космічній галузі і». Це дозволить, на наш погляд, чітко визначити предмет нашого дослідження і уникнути можливого змішування або ототожнення адміністративно-правового статусу абсолютно різних суб'єктів суспільно-правових відносин, безпосередньо пов'язаних з виконанням публіч-

но-управлінських функцій в галузі космічної діяльності.

У порівнянні з терміном «система суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі» дефініція «державна система правової охорони державно-приватного партнерства в космічній галузі» вже давно одержала своє легальне визначення у відповідних законодавчих актах. З цієї тези зовсім неважко зробити висновок, що під публічною системою правової охорони прав суб'єктів державно-приватного партнерства в космічній галузі розуміється вся система суб'єктів (державної та недержавної форми власності), які під час реалізації власних функцій виконують задачі стосовно забезпечення правомірності володіння, користування і розпорядження об'єктами космічної діяльності, використовуючи при цьому достатньо розширений перелік методів і форм публічно-управлінської діяльності.

Категорія ж «система суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі» як науково-практична категорія певною мірою деталізує перший термін і виділяє в структурі публічної системи охорони державно-приватного партнерства в космічній галузі самостійну групу суб'єктів, адміністративно-правовому статусу яких притаманна низка наступних ознак. Насамперед, суб'єкти адміністративно-правового регулювання повинні реалізовувати державно-владний вплив суб'єкта адміністративно-правового регулювання (держави та її спеціальних органів чи посадових осіб) на об'єкти адміністративно-правового регулювання (суспільство, громадян тощо). По-друге, основною рисою суб'єкта адміністративно-правового регулювання є наявність в нього певної компетенції і владних повноважень, що дозволяють втілювати свою волю в формі публічно-управлінських

рішень, приписів, керівних команд, обов'язкових до виконання [9, с. 74]. Публічно-владний вплив, який виходить від суб'єкта до об'єкта адміністративно-правового регулювання, дозволяє підпорядковувати волю і діяльність останнього волі першого, що є обов'язковою передумовою досягнення мети і вирішення задач, визначених суб'єктом адміністративно-правового регулювання. У свою чергу, об'єкт адміністративно-правового регулювання зобов'язаний підпорядковуватися владній волі суб'єкта і в обов'язковому порядку постійно виконувати його рішення. Тобто, взаємовідносини суб'єкта адміністративно-правового регулювання з об'єктом адміністративно-правового регулювання будуються на відносинах «влада-підпорядкування». По-третє, юридичною базою функціонування суб'єкта адміністративно-правового регулювання в переважній більшості випадків виступають адміністративно-правові норми. І останнє, в процесі власної діяльності суб'єкти адміністративно-правового регулювання використовують лише форми і способи адміністративно-правового регулювання.

Враховуючи риси суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі, неможливо повністю погодитись з висловленою в юридичній літературі думкою про те, що, не дивлячись на існуючі відмінності між поняттями, що досліджується, до суб'єктів адміністративно-правового регулювання варто віднести ті державні, і навіть ті громадські об'єднання, яким взагалі, з урахуванням своєрідності їхньої діяльності, не властива жодна з наведених вище ознак і, як наслідок, вони можуть бути віднесені лише до групи суб'єктів державно-приватного партнерства в космічній галузі [10, с. 45]. В якості прикладу доречно назвати Відділення фізики і астрономії НАН України, Українську астрономічну асоціацію,

Центр авіаційних і космічних систем НТУУ «КПІ» тощо. Тобто, в структурі публічної системи державно-приватного партнерства в космічній галузі потрібно виокремити певну систему суб'єктів, покликаних реалізовувати публічно-управлінський вплив на суб'єктів суспільних відносин, які виникають в галузі державно-приватного партнерства в космічній галузі, використовуючи при цьому своєрідні методи регулювання їх поведінки.

Дослідження процесу функціонування суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України дозволяє виявити недостатньо високий рівень результативності її діяльності, не зважаючи на те, що в зазначеній галузі задіяна доволі значна кількість публічних інститутів. Дана обставина пояснюється, насамперед, майже повною відсутністю теоретично обґрунтованої концепції формування структури суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі, ретельної та науково обґрунтованої класифікації наведених суб'єктів. Дану тезу підтверджує також аналіз наукових праць, присвячених аналізу структури системи органів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України [11. та ін.], що свідчить про те, що значна частина науковців у власних працях обмежуються, як правило, лише простим механічним перерахуванням тих структур, що задіяні в справі реалізації завдань адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі. Даний підхід, на наш погляд, зовсім не сприяє розробленню науково обґрунтованої концепції побудови сучасної структури суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі. На практиці ж безпосереднім результатом даного становища стає відсут-

ність потрібної координації і взаємодії в питаннях адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України і з постійним «розмиванням» юридичної відповідальності функціонуючих у зазначеній галузі суб'єктів. А між тим, від вирішення питання створення ефективної системи суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України і залежить міцність побудованої інноваційної моделі розвитку, її подальшої модернізації, підвищення рівня конкурентоспроможності в світовій соціально-економічній системі. А від цього, в свою чергу, – і перспективи виникнення робочих місць у нових галузях, які визначають обличчя всієї світової економіки XXI століття – економіки, яка базується на високотехнологічних знаннях.

Серед суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України слід виокремити значну кількість класифікаційних підгруп. Зокрема, якщо взяти до уваги ту обставину, що адміністративно-правове регулювання досить часто в науковій юридичній літературі одержує доволі широке розуміння, тобто як сума всіх видів державної діяльності (всіх форм реалізації публічної влади), буде правильним наголосити, що залежно від напрямку діяльності держави в реалізації якого беруть участь одні чи інші суб'єкти адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі, останні можуть бути розділені на наступні групи: суб'єкти, які входять до складу органу законодавчої влади (парламент України, комітет з питань економічного розвитку Верховної Ради України) та суб'єкти, які складають систему органів виконавчої влади. При цьому остання підгрупа суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приват-

ного партнерства в космічній галузі України, з погляду на масштабний характер системи органів виконавчої влади, є найбільш розгалуженою, що вимагає, своєю чергою, проведення, а також її подальшої класифікації. Справа в тому, що органи виконавчої влади є численними і різноманітними, що обумовлено безпосередньою спрямованістю їх розпорядчої діяльності. З метою більш кращого дослідження специфіки організації та діяльності суб'єктів адміністративно-правового регулювання, а також виявлення закономірностей у взаємозв'язках окремих суб'єктів здійснюють їх класифікацію, в основу якої покладаються різні критерії. Найбільш важливими з них є масштаб територіальної діяльності, обсяг та характер компетенції, порядок вирішення підвідомчих проблем, спрямованості компетенції, становище і місце в структурі інших суб'єктів [12, с. 79]. Наприклад, залежно від територіального масштабу діяльності, органи виконавчої влади поділяють на наступні чотири групи: центральні органи, органи виконавчої влади Автономної Республіки Крим, міжтериторіальні та місцеві органи.

Центральними з них є ті органи виконавчої влади, компетенція яких розповсюджується на абсолютно всю територію України. Дані органи здійснюють політику держави, забезпечують загальне чи галузеве публічне управління, спеціальний (або функціональний) вплив на об'єкти, незалежно від їх місцеперебування на будь-якій частині території України. До таких органів належать Уряд України, міністерства, агентства, інспекції, служби, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом, а також урядові органи публічного управління.

До групи органів виконавчої влади Автономної Республіки Крим входять Рада міністрів Автономної Республіки Крим, міністерства, республіканські комітети й інші органи вико-

навчої влади Автономної Республіки Крим. Вони забезпечують загальне або галузеве публічне управління чи виконують спеціальні функції публічного управління об'єктами, що перебувають на території Автономної Республіки Крим, у межах тієї компетенції, яка визначена Основним Законом та іншими законами України і Конституцією Автономної Республіки Крим.

До числа місцевих органів виконавчої влади відносять ті з них, компетенція яких розповсюджується на територію окремої адміністративно-територіальної одиниці (окремої області, міста або району). Вони виконують задачі загального публічного управління і координації функцій відповідних центральних органів виконавчої влади на території окремої області, району або міста. Ними є місцеві державні адміністрації, місцеві органи міністерств, а також інших центральних органів виконавчої влади, наприклад, Дніпропетровська обласна державна адміністрація, Управління Міністерства внутрішніх справ по Дніпропетровській області, районний відділ освіти тощо.

Залежно від того, яким обсягом і характером компетенції наділені органи виконавчої влади, їх поділяють на органи загальної компетенції, органи галузевої компетенції та органи спеціальної (або функціональної) компетенції. Зокрема, органами загальної компетенції є ті органи, які в межах підвідомчої їм території здійснюють публічне управління і координацію всіх або більшості підпорядкованих чи підконтрольних їм органів галузевої або спеціальної (функціональної) компетенції [13, с. 260]. Вони несуть відповідальність за стан справ на відповідній території (на всій території України, території Автономної Республіки Крим, області, району, міста). Тому дані органи здійснюють загальне керівництво та координацію діяльності органів галузевої та

функціональної компетенції, підприємств, установ, організацій і інших об'єктів. До органів загальної компетенції належать Уряд України, Рада міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації.

Органи галузевої компетенції провадять політику держави у відповідній галузі. Галузь – це поєднання об'єктів публічного управління під керуванням відповідного державного органу виконавчої влади за ознаками виробничої єдності незалежно від їх географічного розташування. Суб'єктами галузевої компетенції виступають міністерства, а також інші центральні органи виконавчої влади, що мають у власному підпорядкуванні підприємства, установи, інші структури і, таким чином, керують певною галуззю (Міністерство юстиції України, Міністерство освіти і науки України, Державне агентство меліорації та рібного господарства України тощо), а також місцеві органи цих міністерств та інших центральних органів виконавчої влади. Адміністративну реформу було спрямовано на проведення змін в побудові структури системи міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади. Вона передбачає поступовий перехід до використання функціонального принципу створення міністерств у поєднанні з галузевим принципом у тому випадку, якщо це обумовлено своєрідністю відповідних секторів адміністративно-правового регулювання та поточним становищем соціально-економічного розвитку держави [14, с. 34]. Деякі міністерства можуть бути також багатогалузевими чи надгалузевими (зокрема, охоплювати такі галузі, як промисловість, сільське господарство, енергетика, транспорт і зв'язок).

У залежності від порядку розв'язання підвідомчих проблем, державні органи виконавчої влади поділяються на колегіальні та єдиноначальні. На чолі єдиноначального органу перебуває одна особа – керівник, який має

право особисто приймати рішення з усіх головних проблем компетенції даного органу. Єдиноначальність безумовно забезпечує оперативність керівництва, використання індивідуальних досвіду та здібностей керівників і водночас підсилює їх персональну відповідальність, оскільки на самого керівника покладається обов'язок відповідати за діяльність усього органу публічного управління [15, с. 284]. До єдиноначальних належить сьогодні більша частина органів виконавчої влади.

Очолює колегіальний орган група осіб, які входять до складу даного органу, тобто їх становище є оформленим як організаційно, так і юридично. Головні питання, що віднесені до компетенції даного органу, обговорюють і вирішують колективно на засіданнях. Для винесення рішення з обговорюваного питання необхідна наявність кворуму. Усі рішення в колегіальних органах приймаються найчастіше абсолютною більшістю голосів [16, с. 375], тобто якщо дане рішення підтримали більше половини присутніх членів конкретного органу публічної влади.

Висновки. Таким чином, наявність у сучасній державі структурованої системи суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України з визначеним законом адміністративно-правовим статусом елементів її структури є вирішальним чинником ефективної реалізації задач адміністративно-правового регулювання в цій галузі. Хід становлення даної вітчизняної системи все ще далекий від власного завершення, але засади нормативно-правового забезпечення функціонування даної системи вже були закладені. Це стосується насамперед визначення своєрідності адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі Укра-

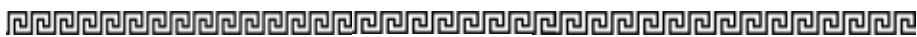

їни Дані суб'єкти входять до окремої категорії публічних органів, адміністративно-правовому статусу яких притаманні наступні ознаки. Вони реалізують публічно-владний вплив на об'єкти адміністративно-правового регулювання. Їх основною ознакою виступає наявність у них окремої компетенції і владних повноважень, що дозволяють їм втілювати власну волю в формі публічно-управлінських рішень, обов'язкових для виконання з боку адресатів. Юридичною базою функціонування суб'єкта адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України в більшості випадків виступають норми адміністративно-правові норми, а під час власної діяльності дані суб'єкти застосовують виключно форми та способи публічного адміністративно-правового регулювання.

Стаття присвячена проблемам класифікації вітчизняних суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України. Зазначено, що наявність у країні сучасної структури суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі з визначеним адміністративно-правовим статусом елементів такої структури є важливою передумовою процесу належної реалізації задач адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в цій галузі. Наголошено, що становлення даної системи в нашій країні не є завершеним, проте засади нормативного врегулювання функціонування такої системи безумовно закладені. Встановлено, що насамперед це стосується визначення своєрідності адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства

в космічній галузі України. Дані суб'єкти входять до окремої категорії публічних органів, адміністративно-правовому статусу яких притаманні власні риси. Визначено, що вони реалізують публічно-владний вплив на об'єкти адміністративно-правового регулювання (в цілому суспільство, деяких категорій громадян). Основною їх рисою виступає наявність визначеної законодавством компетенції та публічно-владних повноважень, що дозволяють їм застосовувати свою волю у вигляді публічно-управлінських рішень, обов'язкових для виконання тими, кому вони адресовані. Підкреслено, що юридичною засадою функціонування суб'єкта адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України найчастіше стають адміністративно-правові норми, а під час реалізації власних завдань такі суб'єкти застосовують лише форми та методи адміністративно-правового регулювання. Зроблений висновок про невисокий рівень результативності адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України, що, насамперед, пояснюється відсутністю теоретично розробленої стратегії побудови системи суб'єктів адміністративно-правового регулювання державно-приватного партнерства в космічній галузі України. Тому від вирішення завдання розв'язання даного питання залежить надійність фундаменту побудови конкурентоспроможної соціально-економічної системи.

Ключові слова: адміністративно-правове регулювання, Державне космічне агентство України, державно-приватне партнерство, космічна галузь, орган публічної влади, результат космічної діяльності, система, суб'єкт.

Karpenko S. On the problem of forming a modern system of domestic subjects of administrative regulation of public-private partnership in the space industry of Ukraine

The article is devoted to the problems of classification of domestic subjects of administrative and legal regulation of public-private partnership in the space sector of Ukraine. It is noted that the presence in the country of the modern structure of subjects of administrative and legal regulation of public-private partnership in the space industry with a certain administrative and legal status of elements of such structure is an important prerequisite for the process of proper implementation of the problems of administrative and legal regulation of public-private partnership in this field. It is emphasized that the formation of this system in our country is not completed, but the principles of regulatory settlement of such a system are definitely laid. It is established that, first of all, it concerns the determination of the peculiarity of the administrative and legal status of the subjects of administrative and legal regulation of public-private partnership in the space sector of Ukraine. These subjects are included in a separate category of public authorities whose administrative and legal status is characterized by their own features. It is determined that they implement a public-power influence on the objects of administrative and legal regulation (in general society, some categories of citizens). Their main feature is the existence of competence and public power, which allow them to apply their will in the form of public-managerial decisions, which are obligatory for the execution of those who are addressed. It is emphasized that the legal basis for the functioning of the subject of administrative and legal regulation

of public-private partnership in the space sector of Ukraine is most often administrative and legal norms, and in the implementation of their own tasks such entities use only forms and methods of administrative and legal regulation. The conclusion was made on the low level of effectiveness of administrative and legal regulation of public-private partnership in the space sector of Ukraine, which, above all, is explained by the lack of theoretically developed strategy of building a system of subjects of administrative and legal regulation of public-private partnership in the space industry of Ukraine. Therefore, the reliability of the foundation for building a competitive socio-economic system depends on solving the problem of solving this issue.

Key words: administrative and legal regulation, state space agency of Ukraine, public-private partnership, space industry, public authority, result of space activity, system, subject.

Література:

1. Хрідочкін А.В., Віхляєв М.Ю. Публічне управління та адміністрування : словник термінів / за заг. ред. д.ю.н., професора П.В. Макушева. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2021. 604 с.
2. Горбач М.І. Класифікація елементів адміністративно-правового статусу суб'єктів адміністративного права. Вісник Пенітенціарної асоціації України. 2017. № 2. С. 29–41.
3. Скакун О.Ф. Теорія держави і права : підручник. Київ : Правова єдність, 2010. 525 с.
4. Армаш Н.О. Важливість дієвого механізму контролю за створенням і діяльністю органів публічної влади. Науковий вісник Академії муніципального управління. Серія : Право. 2014. Вип. 1. С. 24–31.
5. Загальне адміністративне право : підручник / І.С. Гриценко та ін. Київ : Юрінком Інтер, 2015. 565 с.
6. Бурбика М.М., Солонар А.В., Янішевська К.Д. Адміністративне право України : навч. посіб. Суми : Мрія, 2015. 357 с.

7. *Адміністративне право України. Повний курс : підручник / В. Галуцько та ін.* Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с.

8. *Кожушко О.О. Адміністративне право : навч.-метод. посіб.* Київ : Ун-т «Україна», 2021. 164 с.

9. *Сливка В.В. Пропозиції щодо вдосконалення правового регулювання статусу суб'єктів процедури примирення сторін в адміністративному судочинстві.* Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція. 2021. Вип. 49. С. 73–76.

10. *Кошова С.П. Космічна галузь через призму забезпечення економічної безпеки. Інвестиції : практика та досвід.* 2022. № 13-14. С. 44–50.

11. *Возненко А.А. Оцінка ефективності державної допомоги космічній галузі.* Наукові праці НДФІ. 2019. Вип. 1. С. 118–130.

12. *Буглак Ю.О. Сучасний стан адміністративно-правового забезпечення розмежування повноважень між органами виконавчої влади й органами місце-*

вого самоврядування України. Правовий часопис Донбасу. 2018. № 1. С. 77–83.

13. *Дніпров О. Компетенція як елемент правового статусу органів виконавчої влади.* Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки. 2017. № 861. С. 257–262.

14. *Георгієвський Ю.В. Про визначення компетенції органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування як правового явища.* Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія : Юриспруденція. 2016. Вип. 21. С. 34–36.

15. *Грінь А.А. Становлення інституту дискреційних повноважень органів виконавчої влади як індикатор розвитку правової системи.* Альманах права. 2016. Вип. 7. С. 283–286.

16. *Могілевський Л.В. Роль центральних органів виконавчої влади у сфері видання нормативно-правових актів підзаконного характеру.* Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія». 2015. Т. 16. С. 373–380.

